

[Martin Pedersen.]

ændringer er, at man forhøjer morarenten fra $\frac{1}{2}$ til 1 pct., således at renten her kommer på linje med, hvad der er tilfældet i anden lovgivning. Jeg kan på det radikale venstres vegne anbefale disse ændringsforslag. Jeg kan ligeledes anbefale indenrigsministerens ændringsforslag om, at der i lovforslaget om udskrivning af skat til amtskommunen indføres den bestemmelse, at lovforslaget skal tages op til revision i folketingsåret 1972-73.

Vi havde fra regeringspartierne side håbet, at vi kunne nå til enighed med socialdemokratiet i udvalget. Det, der reelt sker, er jo, at en skat, der hidtil har været opkrævet hos kommunerne og igen af kommunerne som proportional skat hos de enkelte borgere, nu overflyttes til opkrævning direkte hos amterne, og alt andet lige må det jo være en proportional skat også her.

Vi har i udvalget fra vor side givet udtryk for det ønskelige i, at vi får en linje i vor skattelovgivning, der sikrer, at borgerne, uanset hvor i landet de bor, lignes efter den samme progressivitet. Da vi for et års tid eller to siden drøftede spørgsmålet om ændrede personfradrag i kommunalbeskatningen, søgte vi jo netop at få en ensartet beskatning i alle kommuner, således at de retningslinjer, hvorefter man lignede skatten, var de samme for den enkelte borger, ligegyldigt hvor i landet han boede. Det viste sig dengang, at der var en del betænkeligheder i de svage stillede kommuner, fordi man var bange for, at når man skulle foretage den betydelige forandring af personfradraget, som for visse kommuner betød en stigning fra 2.000 kr. op til 5.000 kr., ville skatteprocenterne i de pågældende kommuner blive afskrækkende store. Man indførte derfor den regel, at man gav kommunerne ret til at nøjes med mindre personfradrag, men man gav samtidig såvel fra socialdemokratiets og socialistiske folkepartis som fra samtlige regeringspartiers side udtryk for det ønskelige i, at vi efterhånden nåede frem til ensartede personfradrag over hele landet.

Men det, der skete dengang, var altså, at man af hensyn til de svage stillede kommuner foretog en afvigelse, der betød, at progressionen i den samlede beskatning for disse kommuners vedkommende blev svagere end i det øvrige land.

Det ændringsforslag, som socialdemokratiet har stillet om en progressiv beskatning til amterne, vil have den modsatte virkning, idet det vil bevirke, at progressionen i den samlede beskatning bliver større, jo højere skatter man har i forvejen, og jo ringere skattegrundlag man har. Jeg mener, vi bør videreføre den linje, vi hidtil har ført, og som i løbet af forholdsvis få år vil være fuldstændig for alle kommuners vedkommende — allerede i 1971 vil der kun være ganske enkelte kommuner, der opererer med lavere personfradrag end det normale — den linje, der tilsigter, at en borger, ligegyldigt hvor han bor i landet, har den samme progression i beskatningen som andre borgere.

Jeg har en fornemmelse af, at man i og for sig i socialdemokratiet er enig i, at dette er den mest rationelle form, for det er klart, at det, det drejer sig om, er progressionen i den samlede beskatning. Man kan selvfølgelig godt indsnævre det til progressionen i den samlede indkomstbeskatning; hvis man ønsker at ændre her og samtidig bevare ensartethed i progressionen for samtlige borgere i landet, har man jo gode muligheder derfor, man kan bl. a. gøre det ved at ændre statsskatteskalaens satser. Man kan også gøre det ved at ændre personfradraget, så der er intet i vejen for, at man kan bevare det princip, som vi har kørt efter i dansk skattelovgivning i de senere år, og samtidig skærpe eller svække progressionen i den samlede beskatning ved at ændre på statsskatteskalaen, og ved, hvis man ikke ønsker at ændre alene over statsskatten, at ændre personfradraget ved samtlige skatteformer.

Det, som jeg imidlertid tror er årsagen til socialdemokratiets betænkeligheder, er, at denne lovgivning er en enkelthed i en større helhed, den er skabt som følge af kommunalreformen; og kommunalreformen er jo ikke afsluttet, den sluttede ikke den 1. april 1970, da sluttede, skal vi sige strukturforandringen, den geografiske ændring, men tilbage står endnu de ændringer i byrdefordeling og opgavefordeling, der tilsigtes. Det er min opfattelse, at man også fra socialdemokratiets side er enig i den linje, regeringen her kører, nemlig en linje, der tager sigte på at give kommunerne større indflydelse og dermed også større ansvar; en linje, der tager sigte på, at de, der bevilger pengene, også skal stå for inddrivningen af dem.